

er mer eller mindre mættet med opstemmet Sand; det er altsaa en Skuring, der foregaar uafslædig, saa snart Havet er i Bevægelse. Det er en stadig Skuring med Vand og Sand hen over Betonblokken, og det kan intet staa imod, ikke en Gang naturlige Sten og langt mindre støbte. Derfor er det klart, at saa snart Opløsningen er saa vidt fremskreden, at den ydre Skal er afflidt, gaar det i en rivende Fart med den øvrige Opløsning. Saa fuldstændig er denne Opløsning, at der bogstavelig ikke bliver Spor tilbage; thi Betonblokkene bestaa jo af Singels, Grus og Cement; Cementen er et Pulver, saa det forsvinder fuldstændig, Grusen er Grus taget fra Havstokken, og Singels ligesaa, altsaa, saa snart Bindemidlet er borte, og Blokken er opløst, er det, som om der aldrig havde eksisteret nogen Blot. Det vil efterhaanden tage Fart, det er utvivlsomt, al den Stund man som sagt har valgt eller ment det rigtigt af Hensyn til Udgifterne, ikke at benytte det Materiale, man ellers almindeligt benytter, nemlig Granitstærker, men har nøjedes med de Singels, man fandt i Havstokken til Blokkenes Støbning.

Nu ses det af Anmærkningerne paa Finansloven, at Administrationen ogsaa har Oje for Nødvendigheden af at gøre noget i den Retning, jeg her har omtalt, idet der siges, at man er gaaet til at benytte en stærkere Blanding til Betonblokkene. Man er gaaet til at forøge Cementkvantiteten. Det maa jo være ret betydeligt, da det ses, at Betonen efterhaanden er bleven 50 pCt. dyrere pr. Rumenhed end tidligere. Men hvis det betyder, at man ogsaa inden for Vandbygningsvæsenet erkender, at de Blokke, der hidtil ere støbte med en Betostning af Hovedparten af de $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der er medgaaede til Høfderne, ville gaa til Grunde, og at man altsaa i Tide skal være forberedt paa at erstatte dem med ny Blokke af større Holdbarhed, saa er der jo Udfigt til en ret betydelig Udgift. Det skal jeg imidlertid ikke fordybe mig i. Jeg skal erkende, at det er nødvendigt, at der ofres noget mere paa at vedligeholde Høfderne, for saa vidt man vil have Glæden af at opretholde dem endnu nogle Aar. Jeg skal erkende, at det er nødvendigt, og derfor ikke sige et Ord mod, at Beløbet er vokset noget. Men det, der interesserer mig, eller rettere den lille Del af vort Lands Befolkning, som jeg har den Ære at repræsentere, er et dermed meget stærkt beslægtet Spørgsmaal. Med det samme man har anvendt de $5\frac{1}{2}$ Million Kr., som vi saa godt kende, paa den Del, der ligger Syd for Dyborøn-

kanalen, har man ladet den nordlige Del af Tangen, der netop begrænser et Par Bjer, der høre til min Valgkreds, ligge for Lud og foldt Vand, uden at man har gjort det ringeste, der har blivende Virkning. Man har ikke en Gang saa meget som lagt to Halvstraa over Kors for at sikre Tangen ud for Agger og Aluum. Ganske vist, den ubebyggede Del af denne har hidtil holdt sig mindst lige saa godt som den sydlige Del af Tangen, men Havet tærer paa den, for saa vidt som den flytter den et Stykke ned i Limfjorden hvert Aar. Paa den Del, der er ubebygget, kunde det endda blive det samme, men for den Del, der er bebygget, er det ikke ligegyldigt. Derfor maa jeg her tillade mig paa den lille Fisterbefolknings Begne ved Agger og Aluum at nedlægge en alvorlig Indsigelse mod, at man slet ikke tager Hensyn til dem og slet intet ofrer paa dem, medens der ofres Millioner Syd for Kanalen. Ja, man er endogsaa gaaet saa vidt, at man for nogle Aar siden, da man lavede et lille Sanddige for midlertidig at tage Stødet af for Agger By, forlangte, at de selv skulde betale Halvdelen af den Jord, der gik med til at lægge Diget paa, uagtet det er bekendt, at de eje saa overordentlig lidt, at den Mand bliver betragtet som en hel Herremand, der kan holde en Ko. Jeg maa nedlægge Indsigelse mod, at det kan kaldes Retfærdighed mod de Fisterlejer, der ligge Nord og Syd for Dyborønkanalen, at man anvender saa enormt store Summer, som her er Tale om, af Statens Midler for at sikre Fisterlejerne Syd for Kanalen, medens man aldeles intet gør for dem, der ligge Nord for Kanalen. Jeg maa derfor hævde, at hvis man vil handle saaledes, at det kan se ud som Retfærdighed, maa man gøre eet af to, enten skaffe nogen Sikring til Veje for Beboerne af Agger og Aluum, Nord for Dyborønkanalen, eller man maa gøre, som man forleden Aar gjorde over for Dyborønboerne, at man sikrer dem en Kapital, et Fond, hvoraf Udgiften til deres Flytning andesteds hen til Erhvervelse af nyt Hus og Hjem kan afholdes, naar Havet har taget deres Huse og Jord, eller helst lidt før det tager selve Huset, thi Jorden kan snart forsvinde. Der vil ikke gaa mange Aar, inden der ikke er Plads for de to Bjer Agger og Aluum mellem Havet og Gladesøen. Det vil ikke vare mange Aar, inden det bliver nødvendigt at rykke andesteds hen, for saa vidt man ikke strider til at vise samme Omhu for dem, som man har vist for de Fisterlejer, der ligge paa den anden Side Syd for Dyborønkanalen. Det næste Punkt paa § 26, som er faldet mig i Øjnene, og